

Pensa en aquest enigma moral un moment, diu la mare de la George a la George, que està asseguda al seient del davant del cotxe.

No diu. Va dir.

La mare de la George és morta.

Quin enigma moral?, diu la George.

El seient del passatger al cotxe llogat és estrany perquè es troba al lloc que en el seu país hi ha el seient del conductor. Deu ser una mica com conduir, tret que, ja m'enteneu, sense conduir.

Molt bé. Ets una artista, diu la seva mare.

Sí?, diu la George. Des de quan? I és aquest, l'enigma moral?

Ha, ha, diu la seva mare. Molt graciosa. Imagina-t'ho. Ets una artista.

Aquesta conversa té lloc el maig passat, quan la mare de la George encara viu, és clar. És morta des del setembre. Ara som al gener, més exactament, a la vigília de Cap d'Any, passada la mitjanit, que vol dir que és l'any després de l'any que va morir la mare de la George.

El pare de la George no hi és. Millor que no que sigui a casa, plorant a la cuina o anant d'una banda a l'altra i canviant coses

de lloc. En Henry dorm. Ella tot just ha anat a veure què feia; estava mort per al món, però no tan mort com el que significa estar mort literalment quan significa, ja m'enteneu, mort.

Aquest seria el primer any que la seva mare no vivia des de l'any que havia nascut. Això és tan evident que és estúpid fins i tot pensar-hi i, tanmateix, és tan terrible que no pots no pensar-hi. Totes dues coses alhora.

En tot cas, la George dedica els primers minuts del nou any a buscar la lletra d'una vella cançó. *Let's Twist Again*. Lletra de Karl Mann. La lletra és bastant dolenta. *Tornem a ballar el twist com vam fer l'estiu passat. Tornem a ballar el twist com vam fer l'any passat*. Després hi ha una rima francament dolenta, una rima que, parlant amb propietat, ni tan sols és rima.

*Te'n recordes quan
tot tenia aquella flaire.*

Flaire no rima amb *passat*, el vers no porta interrogant, i de fet el que vol dir en realitat, literalment, és ¿te'n recordes d'aquell temps en què les coses feien tanta pudor?

Després *Tornem a ballar el twist*, ha arribat l'hora del *twist*.

Si més no, no hi ha cap falta d'ortografia, diu la George d'abans que morís la seva mare.

M'importa un rave que una pàgina d'internet procuri ser correcta gramaticalment, diu la George de després.

Això de l'abans i el després està relacionat amb el dol, com diu la gent una vegada i una altra. No paren de dir que el dolor té fases. Hi ha certa disputa sobre quantes fases té el dolor. En té tres, o cinc, i n'hi ha que diuen que set.

És molt probable que el cantant no pogués aturar-se a pensar en les paraules. Potser es trobava en una de les tres, cinc o set fases del dol, també. La fase nou (o vint-i-tres, o cent vint-i-tres o *ad infinitum*, perquè mai res no tornarà a ser igual) : en aquesta fase, ja no et preocuparà si les lletres de les cançons volen dir res. De fet, detestaràs gairebé totes les cançons.

Però la George ha de trobar una cançó amb la qual poder fer aquest ball específic.

El fet que aparentment sigui tan contradictòria i absurda segur que és un avantatge. Deu ser precisament el motiu pel qual la cançó es va vendre tant i va tenir tan èxit en el seu moment. A la gent li agrada que les coses no tinguin gaire sentit.

Molt bé, m'ho imagino, diu la George al seient del passatger, el maig passat a Itàlia, exactament en el mateix moment que la George a casa, a Anglaterra, el gener següent observa la manca de sentit de la lletra d'una vella cançó. Fora de la finestrera del cotxe, Itàlia es desplega al voltant i al damunt seu tan calorosa i groga que sembla que hagi estat ruixada amb arena. Al darrere, en Henry ronca lleugerament, els ulls clucs, la boca oberta. Té la banda del cinturó sobre el front perquè és molt petit.

Ets una artista, diu la seva mare, i treballes en un projecte amb molts altres artistes. I tots els que treballen al projecte reben la mateixa quantitat com a sou. Però *tu* creus que el que fas *tu* val més que el que cobren tots els altres que participen en el projecte, tu inclosa. Així, doncs, escrius una carta a l'home que et va encarregar la feina i li demanes cobrar més que tots els altres.

Valc més, jo?, pregunta la George. Sóc millor que els altres artistes?

Té importància, això?, diu la mare. És això el que importa? Sóc jo o és la feina el que val més?, diu la George.

Molt bé. Continua, diu la seva mare.

És real, això?, diu la George. És hipotètic?

Té cap importància?, diu la seva mare.

¿És una cosa que en realitat ja té resposta i m'estàs posant a prova amb el concepte tot i saber perfectament què en penses?, diu la George.

Potser, diu la seva mare. Però no m'interessa el que penso jo. M'interessa el que penses tu.

Normalment no t'interessa res del que penso, diu la George.

Això és molt adolescent per part teva, George, diu la seva mare.

Sóc adolescent, diu la George.

Bé, sí. Això ho explica, doncs, diu la seva mare.

Hi ha un petit silenci, encara correcte, però la George s'adona de seguida que, si no cedeix una mica, la seva mare, que fa setmanes que està irritada, imprevisible i amb cara de pena perquè en el paradís altrament conegut com la seva amistat amb aquella tal Lisa Goliard hi havia problemes, primer de tot es tancarà i després estarà empipada de veritat i de mal humor.

Passa ara o en el passat?, diu la George. L'artista és dona o home?

Tenen cap importància, cadascuna?, diu la seva mare.

Totes dues, diu la George. Cadascuna és singular.

Mea maxima, diu la seva mare.

No entenc per què no acabes mai la frase, diu la George. I no vol dir el que et penses que vol dir. Si ho dius sense culpa, només vol dir *sóc la més, la més gran, la meva és més gran o la meva més*.

És veritat, diu la seva mare. Jo sóc la més gran. Però la més gran què?

Passat o present?, diu la George. Mascle o femella? No pot ser tot alhora. Ha de ser una cosa o l'altra.

Qui ho diu? Per què ha de ser així?, diu la seva mare.

UF!, diu la George massa fort.

No, diu la seva mare fent un gest cap al darrere amb el cap. Si no és que el vols despertar i, en aquest cas, ja t'encarregaràs tu d'entretenir-lo.

Jo. No puc. Respondre. La teva. Pregunta. Moral. Si. No. És. Que. En. Sé. Més. Detalls, diu la George *sotto voce*, que, en italià, tot i que la George no el parla, vol dir literalment sota la veu.

Necessita detalls, la moralitat?, respon la seva mare xiuxiuejant.

Déu, diu la George.

Necessita, Déu, la moralitat?, diu la seva mare.

Parlar amb tu, diu la George encara en veu baixa, és com parlar amb una paret.

Oh, molt bé, tu, molt bé, diu la seva mare.

Com és exactament aquest molt bé?, diu la George.

Perquè aquest art particular, l'artista i l'enigma són tots sobre parets, diu la seva mare. I és cap a on et porto.

Sí, diu la George. A enfilat-me per la paret.

La mare riu amb ganes, molt fort, tan fort que després totes dues es giren per veure si en Henry s'ha despertat, però no. Aquesta mena de riada de la seva mare és tan estranya en aquests moments que és gairebé normal. La George està tan complaguda que s'adona que es torna vermella.

I el que acabes de dir és gramaticalment incorrecte, diu.

No ho és, diu la seva mare.

Ho és, diu la George. La gramàtica és una sèrie finita de normes i n'acabes de violar una.

No estic d'acord amb aquesta creença, diu la seva mare.

No crec que puguis qualificar la llengua de creença, diu la George.

Jo defenso la creença, diu la seva mare, que la llengua és un organisme vivent creixent canviant.

No crec que aquesta creença et porti al paradís, diu la George.

La seva mare riu un altre cop amb ganes.

No, escolta, un organisme, diu la seva mare —

(i pel cap de la George passa la coberta del vell llibre titulat *Com aconseguir un bon orgasme* que la seva mare té guardat en un dels armaris del costat del llit des de molt abans que nasqués la George, des de l'època de la vida de la seva mare en què, segons diu ella, era jove i fàcil sota uns pomers)

— que segueix les seves pròpies normes i les altera com vol i el significat del que he dit és perfectament clar per tant la seva gramàtica és perfectament acceptable, diu la mare.

(Com aconseguir un bon organisme.)

Molt bé. Gramaticalment poc elegant, doncs, diu la George.

Segur que ni tan sols recordes què és el que he dit en primer lloc, diu la seva mare.

Cap a on et porto, diu la George.

La seva mare treu les dues mans del volant amb falsa desesperació.

Com és possible que jo, la més màxima contrària a la pedanteria de totes les màximes contràries a la pedanteria del món, hagi donat a llum una pedant així? I per què coi no vaig ser prou intel·ligent per ofegar-la en néixer?

És aquest l'enigma moral?, diu la George.

Pensa-hi, un moment, sí, per què no, diu la seva mare.

No diu.

La seva mare no diu.

La seva mare va dir.

Perquè si realment les coses passessin simultàniament seria com llegir un llibre, però un llibre en què totes les línies del text han estat sobreimpreses, com si cada pàgina fos en realitat dues pàgines però amb l'una superposada a l'altra per fer-la il·legible. Perquè és Cap d'Any i no maig, i és Anglaterra i no Itàlia, i a fora plou a bots i barrals i, deixant de banda la remor de la pluja, encara es pot sentir l'espetic constant dels estúpids focs artificials de Cap d'Any com una petita guerra, perquè la gent està dreta sota la pluja, la pluja que cau, la pluja que es precipita dins les copes de xampany, amb el rostre girat mirant com s'encenen i després s'enfosqueixen els seus propis focs artificials (tristament) inadequats.

L'habitació de la George és a la part de les golfes de la casa i, com que a l'estiu havien refet el sostre, hi ha una

gotera a l'angle superior de la inclinació. Cada vegada que plou hi entra una petita torrentera, com ara mateix, *bon any nou, George! Bon any nou a tu també, pluja*, i s'escola en un raig brillant fins on el guix s'uneix a la placa de guix i després cau gotejant sobre els llibres apilats al capdamunt de la prestatgeria. En les setmanes d'ençà que va començar a caure aigua, els cartells han començat a desprendre's perquè la cola no s'enganxa a una part de la paret. Sota els cartells hi ha una sèrie de taques de marró clar, com el mapa d'una xarxa d'arrels d'arbre, una xarxa de camins de camp, molts ampliadament mil vegades o les venes que es fan visibles en el blanc dels ulls quan estem cansats — no, no és com cap d'aquestes coses, perquè pensar aquestes coses és només un joc estúpid. La humitat va entrant i tacant la paret i això és tot el que hi ha.

La George no li ha dit res al seu pare. Les bigues es podrien i després s'ensorrarà el trespol. Es desperta amb mal al pit i una congestió al nas sempre que plou, però quan el sostre caigui cap endins tota aquesta dificultat per respirar haurà valgut la pena.

El seu pare no entra mai a la seva habitació. No té ni idea de què està passant. Amb una mica de sort, no ho descobrirà fins que sigui massa tard.

Ja és massa tard.

La ironia perfecta de tot això és que ara mateix el seu pare treballa en una empresa de sostrades. La seva feina consisteix a entrar a les cases de la gent amb una petita càmera rotatòria que té un llum a l'extrem que ell lliga a la punta dels pals que normalment es fan servir per escurar xemeneies. Connecta la càmera a la pantalla portàtil i l'empeny fins a dalt per dins de la xemeneia. Llavors, qualsevol que vulgui saber-ho i tingui 120 lliures per gastar, pot veure l'aspecte que té l'interior de la seva xemeneia. Si la persona que ho vol saber té 150 lliures més, el seu pare pot proporcionar-li un arxiu visual